

Fire hjerter til kontroversielt teaterstykke om Kundby-pigen: »Ingen forstår mig. Ingen ved, hvem jeg i virkeligheden er«

'Kundby-pige med slør' eller 'De ti små tændhætter'. To forestillinger stiller skarpt på, hvad der skal til for at frembringe en bombepige. Forestillingernes eksistensberettigelse er at bibringe os større forståelse for fænomenet Kundby-pigen.

MONNA DITHMER

Hvor tæt kan man gå på en bombepige? Det har skabt debat, at Teatret Fair Play og Teatret st. tv begge har valgt at sætte sagen om Kundby-pigen op som forestilling. Kritikken, der primært har rettet sig mod Fair Play i Holbæk, som er Kundby-pigens hjemstavnskommune, er især gået på, at man ikke skulle ribbe op i den triste sag, men lade pigen afsone sine 8 års fængsel uden mere spotlight. Selv har hun, der i dag er 19, gennem sin advokat protesteret over for Fair Play, der havde tilsendt hende manus. For hende var problemet, at det ikke var til at skelne sandt fra falsk.

Selv om Teatret st. tv i samarbejde med Mungo Park også benytter sig af dokufiktion i 'Pigen med bomberne', har det ikke på forhånd vakt tilsvarende kritik. Men teatrets primære fokus er da heller ikke så meget bombepigen som vores *forestillinger* om hende, ligesom de ikke lader nogen spille rollen som selve Kundby-pigen.

Bag tremmer

Teatret Fair Play lægger mere dramatisk ud med spot på den unge terrorsigtede bombepige bag tremmer og forsøger på klassisk vis at finde ud af, hvad der gik galt i hendes opvækst. Tremmerne er med hele vejen, for pigens ensomhed og ufrihed er grundtonen i 'Den første dråbe blod'. Dramatikeren Robert Reinhold og instruktøren Robert Parr spoler medrivende effektivt tilbage til den lyse usikre skolepige, der hører stemmer og skærer i sig selv.

Charlotte Amalie Kehlet er rørende troværdig som pigen. Sårbart knytter hun sig til sin lærer, som hun vælger som sin fortrolige, er splittet mellem oprør og ømhedstørst over for morens forsøg på at hale hende ud af det muslimske slør, men bevæger sig i stigende grad ud i jihad-ekstremisme som alternativ familie og mening med livet.

Historien fortælles med dramatisk store udsving: Så går det godt, og så går det skidt. Lovlig sort/hvidt, men det svarer ganske fint til en teenagers udsving, ligesom forestillingen i det hele taget har en målrettet appel til et ungt publikum.

Som blinkende udråbstegn står de steder, hvor bombepigen kunne have valgt en anden kurs. Hvad nu, hvis moren for eksempel ikke havde svigtet juleaften? Udskridningen i den ekstreme radikaliserings virker dog rent scenisk ikke rigtig overbevisende, for helt konkret er hun mest omgivet af sin lydhøre lærer og kærligt afmægtige mor, mens mobbekammerater, muslimske venner, jihadister m.m. kun er noget, vi hører om.

Bombepigens udgangssalut lyder: »Ingen forstår mig. Ingen ved, hvem jeg i virkeligheden er«. Netop deri ligger de to forestillingers eksistensberettigelse, hinsides enhver kritik: at grave i virkeligheden, vride og forstørre den, så vi mærkbart får en større forståelse for fænomenet Kundby-pigen.

FAKTA

Kundby-sagen

I januar 2016 anholder Midt- og Vestsjællands Politi en 15-årig pige fra Kundby i Nordvestsjælland. På hendes adresse finder politiet bl.a. kemikalier.

Hun tiltales for at have planlagt terrorangreb på to skoler, og ved Retten i Holbæk bliver hun i maj 2017 kendt skyldig i forsøg på terror og idømmes 6 års fængsel. Østre Landsret skærper i november samme år dommen til 8 års fængsel. Pigen undgår forvaringsdom, som anklagemyndigheden ellers havde krævet.